

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 45/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť P. P., P., K., zastúpeného advokátom JUDr. T. Š., K., ktorou namietal porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 296/09 z 10. novembra 2009 a jemu predchádzajúcim postupom a rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 30 C 1429/01 z 28. mája 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. P., P., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. decembra 2009 doručená sťažnosť P. P., P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 296/09 z 10. novembra 2009 (ďalej aj

„napadnutý rozsudok“) a jemu predchádzajúcim postupom a rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 30 C 1429/01 z 28. mája 2009.

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že v spore vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 30 C 1429/01 ako žalobca žiadal od žalovanej „vrátiť poplatok za odtiahnutie vozidla, stojaceho na mieste, kde to nebolo povolené. Odtiah som vykonal ako zmluvný partner spoločnosti, ktorá mala areál vrátane komunikácií prenajatý od M. K. Súdy vec uzavreli po stránke právnej ako odtiah neoprávnený s poukazom na rozhodnutie NS SR 3 Cdo 70/2003. Toto rozhodnutie nepovažovalo zmluvy o odtáhoch za platne uzavreté, keďže podľa jeho názoru je právo obce ohľadne tejto činnosti prenosné za podmienky, ktorú som nespĺňal ani ja, ani mesto a ani spoločnosť s ktorou som zmluvu uzavrel.“. V podanom odvolaní proti ostatnému rozsudku okresného súdu sťažovateľ poukázal na právny názor vyslovený ústavným súdom v náleze sp. zn. III. ÚS 300/07, pričom krajský (odvolací) súd „ho v odôvodnení cituje (iba ako obsah odvolaní) ale stanovisko k nemu nezaujal“. V tomto rozhodnutí ústavný súd vyslovil záver, že z príslušných právnych úprav „... nevyplýva expressis verbis záver, že by správca komunikácie, nemohol takúto zmluvu uzavrieť“, a týmto názorom bol krajský súd viazaný.

3. Keďže takýmto postupom došlo podľa sťažovateľa k porušeniu označeného práva na spravodlivý proces, domáha sa, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„... Okresný súd... rozsudkom sp. zn. 30 C 1429/01 zo dňa 28. mája 2009 a Krajský súd... rozsudkom sp. zn. 3 Co 296/09 zo dňa 10. novembra 2009 porušili základné právo sťažovateľa na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1/ Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd.

... Ústavný súd... zrušuje rozsudok Krajského súdu... sp. zn. 3 Co 296/09 a vracia vec tomuto súdu na ďalšie konanie.

... Krajský súd... je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastupovania.“

4. V rámci prípravy na predbežné prerokovanie veci si ústavný súd vyžiadala na vec sa vzťahujúci súdny spis (sp. zn. 30 C 1429/01), z ktorého v rozsahu podanej sťažnosti zistil tieto skutočnosti:

4.1 Okresný súd ostatným rozsudkom z 28. mája 2009 uložil sťažovateľovi (žalobcovi) zaplatiť žalovanej 32,86 € istiny spolu s úrokom z omeškania a trovami konania. Tomuto rozhodnutiu predchádzalo späťvzatie žaloby sťažovateľom a následne zastavenie konania (vo veci jeho žaloby) a tiež podanie protinávrhu žalovanou na zaplatenie vo výroku uvedenej istiny s príslušenstvom. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že

(i) z vykonaného dokazovania nepovažoval za dostatočne preukázanú skutočnosť, že žalovaná mala parkovať na mieste, kde bol vyznačený zákaz zastavenia a státia. V súčasnosti túto skutočnosť súd nemohol zistiť, pretože ju nebolo možné overiť ani miestnou ohliadkou vzhľadom na odstup času a z fotografie nebolo jednoznačne preukázané, na akom mieste došlo k zastaveniu vozidla. Zároveň nebolo možné ani vypočítať osoby, ktoré v tom čase vykonávali parkovacie služby v areáli V., pretože zásielky súdu, ktoré boli zasielané na adresu vtedajšieho nájomcu, sa vrátili ako neprevzaté.

Ďalším dôvodom, pre ktorý okresný súd vyhovel žalovanej, spočíval v tom, že

(ii) ak by žalovaná aj stála na mieste, kde bol vyznačený zákaz zastavenia a státia, prípadne jej vozidlo tvorilo prekážku, či porušila iné ustanovenia zákona, samotný žalobca nemohol prijať rozhodnutie o odstránení vozidla a následne realizovať toto odstránenie, pretože oprávnenie na rozhodnutie o odstránení vozidla, ak ide o účelovú komunikáciu vo vlastníctve obce, ak sú splnené zákonné podmienky, má iba správca cesty – obec, právnická osoba na tento účel založená alebo zriadená a policajt. Žalobca v konaní svoje oprávnenie na odtiahnutie vozidla opiera o zmluvu o odťahovaní vozidiel č. 16/96 uzavretú medzi ním ako dodávateľom a spoločnosťou P. ako objednávateľom. V zmysle tejto zmluvy a dodatku č. 1 bol žalobca spoločnosťou P. splnomocnený na označenie vozidiel a rozhodnutie o ich odstránení na základe § 40 ods. 1 a 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách. V zmysle týchto zákonných ustanovení správcom ciest vo vlastníctve obce a miestnych a účelových komunikácií vo vlastníctve obce môže byť len obec, prípadne obecný podnik. Rozhodnutie o odstránení vozidla z ciest vo vlastníctve obce a miestnych a účelových komunikácií vo vlastníctve obce môže prijať iba správca cesty, ktorý vozidlo na náklady jeho prevádzkovateľa môže odstrániť. Okrem správcu cesty takéto rozhodnutie môže prijať aj policajt. V tomto ohľade okresný súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo/70/2003, podľa ktorého, ak žalobca

odstránil vozidlo bez súhlasu jeho prevádzkovateľa, došlo k vážnemu zásahu do vlastníckych práv, ktorý je prípustný len na základe zákona. Odstránenie vozidla nie je súkromno-právnym aktom, pri ktorom by prichádzalo do úvahy zastúpenie podnikateľských subjektov alebo zmluvné poverenie, v zmysle ktorého by bol podnikateľský subjekt oprávnený pôsobiť v oblasti verejno-právnych vzťahov. Správca cesty pri odstraňovaní vozidla vystupuje ako orgán verejnej moci, ktorý nesie v plnom rozsahu zodpovednosť za jej výkon a nemôže ju zmluvne preniesť na iného, a to ani po stránke technickej. Takéto oprávnenie vzhľadom na povahu vzťahu, v rámci ktorého má k nemu dôjsť, je oprávnená vykonať len obec sama alebo právnická osoba ňou pre tento účel zriadená. Na základe uvedeného bol súd toho názoru, že M. K. a ani nájomca – spoločnosť P., ktorá nie je a nikdy nebola založená M. K. za účelom správy ciest vo vlastníctve obce, resp. účelových komunikácií vo vlastníctve obce, nemohla zmluvou na tretí subjekt žalobcu preniesť právomoci správcu komunikácie, t. j. ani rozhodnutie o odstránení ani oprávnenie na odstránenie vozidiel. Zmluva o odťahovaní vozidiel č. 16/96 v znení dodatku, uzavretá medzi žalobcom (sťažovateľom) ako dodávateľom a spoločnosťou P., ako objednávateľom je takto v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatná, pretože svojím obsahom a účelom odporuje zákonu. Z uvedeného dôvodu žalobca nebol v žiadnom prípade oprávnený odstrániť motorové vozidlo a požadovať od žalovanej náhradu nákladov na tento úkon. Preto okresný súd uzavrel, že ak žalovaná zaplatila žalobcovi 990 Sk, prijatím tejto sumy sa žalobca na úkor žalovanej bezdôvodne obohatil a túto sumu spolu s príslušenstvom je povinný jej vrátiť.

4.2 Proti tomuto rozsudku podal žalobca odvolanie. V podstatnom uviedol, že judikatúra sa v súčasnosti opiera o rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 300/07, ktorým bolo stanovisko najvyššieho súdu odmietnuté ako nesprávne.

4.3 Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa konštatujúc jeho vecnú správnosť. V odôvodnení sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením ostatného rozsudku okresného súdu „a k dôvodom, ktoré uviedol súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku, v podstate nemá čo doplniť“.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná neustranným a nezávislým súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

A. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 1429/01 a jeho rozsudkom z 28. mája 2009

7. Pri prerokovaní tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v označenom konaní, ako aj jeho

rozsudkom z 28. mája 2009, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (pozri bod 5). Citované ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany označeného práva na ústavnom súde v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy.

8. Zo sťažnosti a z obsahu súdneho spisu sp. zn. 30 C 1429/01 vyplýva, že o sťažovateľovej žalobe rozhodol okresný súd ostatným rozsudkom z 28. mája 2009 tak, že zaviazal žalobcu (sťažovateľa) zaplatiť žalovanej 32,86 € istiny spolu s úrokom z omeškania a trovami konania, keď predtým konanie o žalobe žalobcu v dôsledku späťvzatia žaloby zastavil. Podaným odvolaním (pozri bod 4.2) sa sťažovateľ domáhal, aby krajský súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a nárok žalovanej zamietol. Ako už bolo uvedené (pozri bod 4.3), krajský súd rozsudkom z 10. novembra 2009 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Z uvedeného vyplýva, že námietka porušenia sťažovateľom označeného práva smerujúca proti rozhodnutiu okresného súdu bola predmetom rozhodovania krajského súdu v rámci podaného riadneho opravného prostriedku. V rámci tejto procedúry krajský súd ako súd odvolací rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmal a svoj právny názor vyjadril v rozsudku z 10. novembra 2009.

9. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebol príslušný na preskúmanie ostatného rozsudku okresného súdu, a to preto, lebo preskúmanie tohto rozhodnutia na základe podaného odvolania patrilo do právomoci krajského súdu. V súvislosti s namietaným porušením označených práv je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie rozsudku krajského súdu (obdobne napr. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

B. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 296/09 a jeho rozsudkom z 10. novembra 2009

10. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v označenom konaní a jeho rozsudkom z 10. novembra 2009.

11. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

12. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05). Právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (podobne ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy) neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05). Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu.

13. V prejednávanej veci zo skutkových a právnych zistení súdu prvého stupňa, ktoré odvolací súd nespochybnil (stotožnil sa s nimi a v celom rozsahu ich prevzal), vyplýva, že sťažovateľ (v napadnutom konaní v procesnom postavení žalobcu) nepreukázal porušenie právnej povinnosti žalovanou, ktorá pre ňu mala vyplývať či už zo zmluvy, alebo zo zákona [bod 4.1(i)], ani nebol zo zákona oprávnený k odtiahnutiu vozidla žalovanej, a teda ani k výberu poplatku za tento odťah [bod 4.1(ii)]. Preto krajský súd vzhľadom na nesplnenie uvedených predpokladov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Vychádzal pritom v celom rozsahu zo skutkových a právnych záverov okresného súdu, s ktorými sa stotožnil (pozri bod 4.1).

14. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

15. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je predovšetkým nesúhlas sťažovateľa s tým, že všeobecné súdy v okolnostiach posudzovanej veci nerešpektovali právny záver ústavného súdu vyslovený v náleze sp. zn. III. ÚS 300/07, a tým nerešpektovali pre nich záväznú judikatúru. Na tomto základe sa dopustili porušenia označeného práva.

16. V danej veci ústavný súd nezistil, že by napadnutý postup a rozhodnutia všeobecných súdov (okresného a krajského) boli svojvoľné a že by zasahovali do práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (podobne základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené. Napriek tomu, že odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu je pomerne strohé (k čomu by vo všeobecnosti nemalo dochádzať) tým, že v celom rozsahu prevzal právne závery prvostupňového súdu, ktoré nie sú ani svojvoľné, či zjavne neodôvodnené, konvalidoval tento svoj nedostatok do tej miery, že ústavný súd v rozsahu namietaných skutočností preskúmal právne závery prvostupňového súdu (ktoré sú aj závermi krajského súdu). Ústavný súd v súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom krajského súdu konštatuje, že obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (rovnako základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

17. V súvislosti s právnym názorom vysloveným ústavným súdom v náleze sp. zn. III. ÚS 300/07 zo 14. februára 2008 („Z oboch právnych úprav nevyplýva *expressis verbis* záver, že by správca komunikácie nemohol takúto zmluvu uzavrieť. Tvrdenie krajského súdu v napadnutom rozhodnutí tak bez ďalšieho nemá reálny logický základ, ktorý by mohol byť spájaný s následkami tam uvedenými, a to vyhlásením zmluvy o výkone odťahovej služby za neplatnú“.), ktorý tvorí jadro sťažovateľových námietok a ktorý boli podľa jeho názoru všeobecne súdy povinné rešpektovať, ústavný súd bez potreby hlbšej argumentácie uvádza, že:

- Podľa vysloveného právneho názoru senátu III. ÚS nie je vylúčené, aby správca komunikácie uzavrel zmluvu o výkone odťahovej služby s ďalším subjektom. V okolnostiach danej veci však sťažovateľ neuzatvoril zmluvu vo vymedzenom rozsahu so správcom komunikácie (M. K.), ale iba s jeho zmluvným partnerom (spoločnosť P.). To znamená, že už uvedený názor sa na v sťažnosti uvedenú situáciu nemôže vzťahovať. Inými slovami, už uvedený názor senátu III. ÚS hovorí iba o možnosti uzavretia zmluvy správcu komunikácie s iným, nie o uzavretí zmluvy iného s ďalším (v poradí tretím), čo pri prenesenom výkone štátnej správy [§ 3 ods. 2 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) (ďalej len „cestný zákon“)] *prima facie* ani nie je možné.

- Právne závery uvedené v namietaných rozsudkoch okresného súdu a krajského súdu, a teda aj dôvody, pre ktoré žalobca (sťažovateľ) nebol v konaní úspešný, spočívajú nielen okolnostiach uvedených v bode 4.1(ii), ale tiež v bode 4.1(i), t. j. sťažovateľ (v napadnutom konaní v procesnom postavení žalobcu) nepreukázal, že žalovaná mala parkovať na mieste, kde bol vyznačený zákaz zastavenia a státia. Tento (tiež) právny záver okresného súdu a krajského súdu bol sám osebe právnym dôvodom, pre ktorý žalobca nebol v konaní úspešný, a to bez ohľadu na právny názor vyslovený ústavným súdom v náleze sp. zn. III. ÚS 300/07. Zostáva iba dodať, že sťažovateľ tieto právne závery [bod 4.1(ii)] v rámci podaného odvolania proti prvostupňovému rozsudku, ale ani v rámci podanej sťažnosti na ústavnom súde nenamietal.

- Ústavný súd v citovanom náleze sp. zn. III. ÚS 300/07 zo 14. februára 2008 viazal už vyslovený názor na ustanovenie § 40 ods. 1 a 4 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách, ako aj § 3d ods. 5 písm. d)

cestného zákona, a teda vyslovený názor nevychádzal (aj) z ustanovenia § 3 ods. 2 cestného zákona (ktoré je podľa názoru senátu I. ÚS smerodajné).

- Ústavný súd v citovanom náleze sp. zn. III. ÚS 300/07 zo 14. februára 2008 v súvislosti s vysloveným názorom uviedol, že „Rozhodnutie krajského súdu v tejto časti nie je náležite zdôvodnené (už aj tým, že sa odvoláva na neexistujúce ustanovenie zákona), a tým nespĺňa ani požiadavky kladené na spravodlivý súdny proces.“. Z uvedeného vysloveného názoru senátu III. ÚS nemožno vylúčiť, že ak krajský súd náležite odôvodní svoje rozhodnutie a odvolá sa na existujúce ustanovenie zákona (prípadne na relevantné ustanovenie § 3 ods. 2 cestného zákona, pozn.), potom môže rozhodnúť aj tak, ako pôvodne rozhodol.

18. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúvaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením označeného práva, sťažnosť sťažovateľa v tejto časti vo vzťahu ku krajskému súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2010